

Intenția bună

„Cine își face mulți prieteni îi face spre nenorocirea lui, dar este un prieten care ține mai mult la tine decât un frate.”

Proverbe 18:24

Dragi copii,

Astăzi vă voi povesti despre Irina, o fetiță care a copilărit într-o perioadă foarte grea pentru România, în anii de după război. Viața nu era ușoară atunci. Multe familii aveau puține lucruri, iar oamenii trebuiau să muncească mult și să se ajute unii pe alții.

Irina trăia într-o familie modestă, împreună cu părinții ei, cu trei frațiori mai mici, cu mătușa ei, cu cei doi verișori și cu bunica. Mama Irinei era o femeie bună și miloasă. Ea își adusese rudele de la sat la oraș, dorind să o ajute pe sora ei să își găsească un serviciu și să aibă o viață mai bună.

În total, zece persoane locuiau într-o casă mică, formată din două camere și o bucătărie. Nu era mult spațiu, dar era multă viață, multă gălăgie și multă agitație. Cei patru băieți din casă, frații și verișorii Irinei, erau plini de energie și făceau adesea pozne. Uneori, poznele lor îi amuzau pe copii, dar îi supărau pe părinți și, mai ales, pe vecinii care nu erau obișnuiți cu atâta gălăgie.

În această hărmălaie zilnică, Irinei îi era greu să își facă lecțiile sau să citească. Iar ei îi plăcea foarte mult să citească. De aceea, se refugia adesea la prietena ei, Carmen, care locuia în același cartier. Carmen avea acasă multe cărți, iar cele două fete citeau cu bucurie și apoi povesteau despre ceea ce învățaseră.

Pe vremea aceea, copiii nu aveau telefoane, tablete, televizor sau jocuri electronice. Se jucau afară, în fața casei sau pe stradă. Seara, în vacanțe sau la sfârșit de săptămână, se adunau în grupuri și se jucau șotron, leapșa, pitita, săritul corzii sau alte jocuri specifice copilăriei de atunci. Uneori organizau chiar mici competiții sportive.

Irina era o fetiță prietenoasă și îi plăcea să fie în mijlocul copiilor. De multe ori organiza mici spectacole în curtea din spatele casei. Copiii mai talentați recitau poezii, cântau sau jucau scenete, iar ceilalți stăteau pe trepte și aplaudau cu mult entuziasm.

Irina fusese, până la vârsta de zece ani, un copil vioi și plin de energie. Îi plăcea sportul și, mai ales, îi plăcea să danseze. Visa să ajungă balerină, iar la opt ani fusese aleasă în mica trupă de balet a școlii din cartierul ei.

Însă, la zece ani, în urma unei boli grave, visul ei s-a schimbat. Irina a trecut prin multe operații și a petrecut mai multe vacanțe de vară prin spitale. Nu i-a fost ușor. Totuși, nu s-a lăsat doborâtă de suferință. A continuat să învețe, să citească și să fie conștientă.

În clasa a V-a, după o operație grea, a trebuit să stea cu mâna în ghips timp de șapte luni. Chiar și așa, nu a lipsit de la școală. Unii copii mai lipsiți de bunătate râdeau de ea și îi

spuneau vorbe dureroase. Dar Irina nu răspundea cu răutate. Ea mergea mai departe, cu răbdare, curaj și încredere în Dumnezeu.

Profesorii o apreciau mult pentru seriozitatea, bunătatea și voința ei. Era prima în clasă și un exemplu pentru ceilalți copii.

Până acum, am spus multe lucruri frumoase despre Irina. Dar, într-o zi, la școală, s-a întâmplat ceva care a arătat cu adevărat ce fel de inimă avea.

Irina era o fetiță cu suflet bun. Îi ajuta pe colegii care înțelegeau mai greu lecțiile, le explica temele și avea răbdare cu ei. De aceea, mulți copii o iubeau și o respectau. Ea era și șefa clasei și încerca să îi încurajeze pe colegi să fie ordonați, atenți și silitori.

Într-o zi, câțiva băieți mai neastâmpărați s-au jucat în clasă și au dărâmat tabla. Pe atunci, tabla nu era prinsă în perete, ca multe dintre tablele de astăzi, ci era așezată pe un suport. Dacă era împinsă mai tare, putea cădea.

Când tabla s-a prăbușit pe podea, s-a auzit un zgomot puternic. Diriginta, care era în cancelarie, a venit imediat în clasă. Era supărată și a întrebat:

— Cine a făcut asta?

Nimeni nu a răspuns. Băieții vinovați au tăcut. Atunci diriginta a spus:

— Dacă nu îmi spuneți cine a făcut, toată clasa va primi nota 4 la purtare.

Irina s-a gândit imediat la colegii ei. Știa că băieții care făcuseră pozna aveau deja multe probleme la învățătură. O notă atât de mică la purtare le-ar fi adus multe necazuri. Nu s-a gândit la ea, la reputația ei sau la faptul că era o elevă bună. S-a gândit cum ar putea să îi ajute.

Cu emoție, Irina a ridicat mâna și a spus:

— Doamna dirigintă, aș vrea să îmi dați mie nota 4 la purtare.

Copiii au început să râdă. Toți știau că Irina era firavă și că nu ar fi putut dărâma tabla. Diriginta s-a uitat la ea și i-a spus:

— Irina, știi că vrei să îți ajuți colegii, dar nu tu ai făcut asta. Văd că ai o inimă bună. Totuși, spune-mi: de ce vrei să îi aperi pe cei care uneori au râs de tine și te-au jignit?

Irina a lăsat capul în jos. Nu știa ce să răspundă. În inima ei simțea doar că era bine să facă un gest de bunătate, chiar și față de cei care nu se purtaseră frumos cu ea.

După ce diriginta a plecat, copiii au rămas pe gânduri. Au înțeles că Irina nu era doar o elevă silitoare, ci și o colegă cu un caracter frumos. Băieții care greșiseră s-au rușinat. Și-au dat seama că nu fusese drept să o jignească pe Irina. Din acea zi, au început să o respecte mai mult și au devenit prietenii ei.

Biblia ne spune:

„Prietenul adevărat iubește oricând și în nenorocire ajunge ca un frate.”

Proverbe 17:17

Din povestea Irinei învățăm că adevărata bunătate nu se arată doar față de cei care se poartă frumos cu noi. Domnul Isus ne învață să fim buni, iertători și miloși chiar și cu cei care ne-au rănit. Aceasta nu înseamnă să aprobăm greșeala, ci să alegem să răspundem cu dragoste, nu cu răzbunare.

Învățăm, de asemenea, că Dumnezeu prețuiește un caracter curat, o inimă sinceră și dorința de a face bine. Irina nu era puternică prin trupul ei, dar era puternică prin credință, curaj și bunătate.

Să Îl rugăm pe Dumnezeu să ne ajute și pe noi să fim copii buni, curajoși, iertători și gata să îi ajutăm pe cei din jur, chiar și atunci când nu este ușor.

Gând de încheiere:

O intenție bună, izvorâtă dintr-o inimă iubitoare, poate schimba atitudinea celor din jur și poate arăta caracterul Domnului Isus în viața noastră.